

[Christophersen]

hævelse af særskatten og dybtgående ændringer i formueskatten.

Hvad er så det politiske og det økonomiske perspektiv i alt dette? For det første tror jeg, at utilstrækkeligheden snart vil vise sig. Det vil ske, fordi vi både i år og næste år og næste år igen ud over fortsat at skulle finansiere et stadig voksende betalingsbalanceunderskud på femten, tyve eller måske endnu flere milliarder kroner om året skal ud og refinansiere gamle lån på omkring 30 mia kr. om året, som løber ud. Tror nogen virkelig i denne sal, at den opgave lader sig gøre, uden at det bliver på stadig dårligere vilkår og under stadig strengere betingelser?

Utilstrækkeligheden vil vise sig, når internationale rapporter fremkommer i den nærmeste tid om vores situation, det vil vise sig, i det øjeblik oliepriserne stiger igen, og det ved alle at de vil gøre. Siden sidste forår har enhver, der har fulgt disse ting, vidst, hvad der var OPECs langtidstrategi. Ingen har lagt skjul på, hvordan det vil gå med oliepriserne; vores problem er, at vi ikke indretter os efter det. Og så vil utilstrækkeligheden selvfølgelig vise sig, når hele denne opdrift i udgiftspolitikken, som klart er påvist i budgetredegørelsen, slår igennem endnu en gang.

Men utilstrækkeligheden vil jo også vise sig på den måde, at man nu efterhånden har afskåret sig fra en række midler i den økonomiske politik. Når man nu presser skatte- og afgiftspolitikken til det yderste og samtidig afviser yderligere besparelser og samtidig afviser at gøre yderligere ting, som kan mindske lønglidning og omkostningspresset, og når man endelig holder fast ved en erhvervsuvenlig decemberlovgivning, ja, så afskærer man sig jo fra at bruge næsten alle de midler, der om få måneder kan blive brug for, og dermed kan dette samfund i bogstaveligste forstand komme i klemme mellem de økonomiske realiteter og den politiske handlingssammensætning.

Er der så nogen anden mulighed, vil nogen derefter spørge? Ja, det var der, og det er der, men naturligvis på nogle andre forudsætninger end regeringens, for det, der er brug for, er en politik, som bygger på en realistisk erkendelse af den internationale økonomiske situation og dens alvor, som bygger på en erkendelse af, at det er vort omkostningsniveau og vor konkurrenceevne, som er

de helt afgørende faktorer, hvis økonomisk fremgang skal genskabes, og som bygger på en erkendelse af, at det, der er behov for, er at overflytte ressourcer i et meget betydeligt omfang fra den offentlige sektor til erhvervslevet.

Dette nødvendiggør en nedbringelse af underskuddet på statsbudgettet, så at der kan ske en virkelig lempelse af rente- og pengepolitikken, og det nødvendiggør en langt stærkere bremse på de offentlige udgifters udvikling end det, regeringen lægger op til.

Over for disse opgaver er skatte- og afgiftsforhøjelser ikke løsningen. Løsningen må først og fremmest bestå i en meget omfattende indsats mod de stigende offentlige udgifter. De må begrænses så stærkt, at de både mindsker underskuddet på statsbudgettet og muliggør klare lettelser i virksomhedernes skattebyrder og andre omkostninger.

Det er det, der har været baggrunden for vores forslag. Vi har ikke foreslået langt større besparelser end regeringen blot for besparelsernes skyld, heller ikke fordi vi mener, det er nemt at finde offentlige besparelser, men fordi vi ønsker en udgiftsreform, der flytter kræfterne i det danske samfund væk fra offentlig service og et forbrug, som der i øjeblikket ikke er en produktionsmæssig dækning for, over til en indsats i industri, landbrug, fiskeri og andre betalingsbalanceerhverv. Vi beklager, at det ikke lykkedes at opnå en forståelse for det synspunkt under forhandlingerne, som jeg i øvrigt synes regeringen gjorde ret i at indlede, men som altså desværre mislykkedes.

På den baggrund må vi erkende, at der mellem os og socialdemokratiets syn på situationens alvor er en meget stor forskel. Den er ikke ny for os – den eksisterede i efteråret, den eksisterede i december – men jeg beklager, at den endnu en gang er blevet bekræftet. Jeg kender, tror jeg, statsministerens svar på alt dette. Han vil sige, at det ikke er realistisk, at det vil støde på for stærk modstand, at et lille nyk dog er bedre end ingenting, men jeg vil gerne spørge tilbage, om det ikke er netop den holdning, der er urealistisk. Er det ikke netop at se bort fra realiteterne i vores økonomiske situation? Er det ikke at foregive, at vi har god tid, hvor vi ikke har god tid, hvor vi i virkeligheden er oppe med ryggen mod muren eller på vej mod afgrundens rand? Er det ikke også at undervurdere